

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4851/2019
16.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Војислав С. Недић и Александар Р. Лојпур, адвокати из ..., против тужених „Delta real estate“ д.о.о. Београд, „Delta Agrar“ д.о.о. из Београда, „Delta automoto“ д.о.о. из Београда, „Delta DMD“ д.о.о. из Београда и ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Петровић, адвокат из ..., ради дуга по тужби и раскида уговора и утврђења по противтужби тужених, одлучујући о ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9534/18 од 30.07.2019.године, у седници већа одржаној 16.01.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца и тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9534/18 од 30.07.2019.године од 30.07.2019.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1657/15 од 11.06.2018.године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно плате 9.611.535,12 евра са затезном каматом од вештачења до исплате. Ставом другим је одбијен захтев за камату за период од подношења тужбе до вештачења. Ставом трећим је одбијен противтужбени захтев тужених којим је тражено да се утврди да је раскинут уговор о пружању консултантских услуга од 01.09.2005.године са анексом од 10.12.2005.године. Ставом четвртим је одбијен противтужбени захтев којим је тражено да се утврди да по уговору о пружању консултантских услуга од 01.09.2005.године са анексом од 10.12.2005.године не постоји правни однос између тужиоца, као повериоца и туженог ББ, као јемца платца. Ставом петим је одбијен, као неоснован, противтужбени захтев којим је тражено да се тужилац обавезе да туженима солидарно плати 4.283.832,00 евра са затезном каматом од 03.03.2012.године до исплате. Ставом шестим је одбијен захтев за одређивање привремене мере забраном одуђења и оптерећења тужиочевих непокретности уписаних у ЛН ... КО ... ради обезбеђења потраживања из става петог побијане пресуде. Ставом седмим тужени су обавезани да тужиоцу плате парничне трошкове од 1.653.410,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9534/18 од 30.07.2019.године, првим ставом изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 1657/15 од 11.06.2018.године у делу става првог, којим је усвојен тужбени захтев у односу на туженог „Delta real estate“ д.о.о, делу става другог којим је одбијен тужбени захтев у односу на тужене „Delta Agrar“ д.о.о, „Delta automoto“ д.о.о, „Delta DMD“ д.о.о. и ББ и у ставовима трећем, четвртном, петом и шестом изреке, а жалбе тужиоца и тужених у односу на ове одлуке се одбијају као неосноване. ставом другим преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се тужени „Delta Agrar“ д.о.о, „Delta automoto“ д.о.о, „Delta DMD“ д.о.о. и ББ обавезу да тужиоцу АА солидарно са туженим „Delta real estate“ д.о.о. плате 9.611.535,12 евра са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена од 13.09.2017.године до исплате, све у динаркој противвредности по средњем курсу НБС на дан испуњења. Ставом трећим изреке, преиначена је пресуда у преосталом делу става другог и усвојен тужбени захтев, а тужени „Delta real estate“ д.о.о. се обавезује да тужиоцу АА на износ од 9.611.535,12 евра плати затезну камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од 04.10.2014.године као дана подношења тужбе до 12.09.2017.године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан испуњења. Ставом четвртим преиначено је решење о парничним трошковима из става седмог исте пресуде, па је обавезан тужени „Delta real estate“ д.о.о. да тужиоцу уместо износа досуђеног првостепеном пресудом на име парничних трошкова плати 1.005.930,00 динара. Обавезан је тужилац АА да туженима „Delta Agrar“ д.о.о, „Delta automoto“ д.о.о, „Delta DMD“ д.о.о. и ББ плати парничне трошкове у износу од 673.650,00 динара. Ставом петим одбијене су као неосноване жалбе тужених и решења Вишег суда у Београду П 1657/15 од 25.05.2017.године и П 1657/15 од 28.06.2017.године потврђена.

Против пресуде другостепеног суда тужилац АА је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Против другостепене пресуде тужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 8. ЗПП, а које су истицане у жалби, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права. Тужени-противтужиоци наведену пресуду оспоравају и то тужени-противтужилац: првотужени-противтужилац у ставу првом, ставу трећем, првом делу става четвртог и у ставу петог изреке пресуде, а друго до петог туженог-противтужиоца у делу става првог, којим је потврђена првостепена пресуда у ставу трећем четвртном и петом изреке.

Тужилац АА поднео је одговор на ревизију тужених. Није тражио трошкове поступка.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС,

55/14 и 87/18-у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је напао да ревизије тужиоца и тужених нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано у ревизији тужени побијају другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 8. ЗПП, а које су истицане у жалби и битне повреде парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом.

Одредбом члана 407. ставом 1. ЗПП је прописано, да се ревизија може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 6, 8, 10. и 11. овог закона, под условом да су истицане у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом (тачка 2.); битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. овог закона која је учињена у поступку пред другостепеним судом (тачка 3.). Одредбом члана 407. став 2. ЗПП је прописано, да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. овог закона.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 8. ЗПП, а којом одредбом је прописано да битна повреда одредаба парничног поступка увек постоји ако је противно одредбама закона суд одбио захтев странке да у поступку слободно употребљава свој језик и писмо или ако парнични поступак није вођен на службеном језику националне мањине иако су за то биле испуњене законске претпоставке. Како ова битна повреда није учињена ни пред првостепеним, а ни пред другостепеним судом, то је погрешно позивање у ревизији тужених на ову битну повреду.

У односу на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се указује у ревизији и да је иста учињена у поступку пред другостепеним судом, ревидент тачно не указује на коју се битну повреду тачно односи, али се из описа ревизије види да се односи на битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП. Другостепени суд је ценио чињенично стање утврђено у првостепеној пресуди и доказе који су изведени у првостепеном поступку, као и доказе које је првостепени суд одбио да изведе и закључио да је чињенично стање у првостепеној пресуди правилно утврђено, а да одбијање захтева да се изведу одређени докази, туженима није ускраћено право на расправљање. Наиме, суд има процесна овлашћења да у оквиру управљања поступком одлучује који ће се доказ извести, а одлука суда да се неки доказ не изведе по предлогу странке би могла да утиче на правилност и потпуност чињеничног стања, а не на право на расправљање у поступку, како је то правилно навео и другостепени суд. Тужени кроз наведену битну повреду уствари побијају утврђено чињенично стање које се ревизијом не може побијати осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП. Како је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у корист друго до петотужених у ставу другом изреке, то тужени немају ни правни интерес да у том делу побијају другостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, док у преосталом делу у којем је потврђена првостепена пресуда у односу на тужене, тужени не могу побијати

другостепену пресуду због чињеничног стања, јер ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеним чињеницама, тужилац и предузеће „Delta M“ су 01.09.2005.године закључили уговор о пружању консултантских услуга којим се тужилац обавезао да за туженог обавља консултантске послове у проналажењу купца и закључењу уговора о продаји пакета акција од 50% + 1акција „Delta osiguranje“ а.д.о, што се по одредби члана 2. уговора састоји у формирању преговарачког тима, проналажењу стратешког партнера, испитивању бонитета потенцијалних партнера, вођењу преговора о закључењу посла, давању потребних информација потенцијалном купцу, утврђењу коначног текста уговора неопходног за реализацију посла и све друге послове који за крајњи циљ имају закључење уговора о продаји већинског пакета акција „Delta osiguranje“ а.д.о. Консултант без посебног овлашћења није имао право да закључује уговоре у име и за рачун компаније, компанија је могла да ангажује и друге консултанте, а обе стране су имале право на једнострани раскид све до окончања посла. Чланом 3. је предвиђено да се сматра да је консултант успешно обавио посао када дође до закључења уговора о преносу акција „Delta osiguranja“ под неким од назива наведених у уговору. Чланом 4. је предвиђено да се права консултанта након потписивања уговора о продаји већинског пакета акција не могу више оспоравати, а чланом 5. да права и обавезе консултанта нису везане за његов радноправни статус у „Delta osiguranje“, или код уговорача и да се неће повезивати ни са његовим будућим радноправним статусом. Рок за закључење уговора о продаји акција „Delta osiguranje“ је предвиђен крај априла 2006.године, а рок за понуду за преузимање акција до краја септембра исте године. Уговорена је накнада за успешно обављен посао у износу од 1.800.000 евра по средњем курсу НБС на дан уплате у бруто износу која се плаћа у три једнаке годишње рате од којих прва доспева до краја 2006.године, а последња до краја 2008.године. Уговорено је право сваке уговорне стране на једнострани раскид уговора са отказним роком од 15 дана од закључења уговора о продаји акција „Delta osiguranje“. Уговор је измењен и допуњен анексом од 10.12.2005.године утолико што је консултанту поред награде за рад из члана 9. основног уговора, за успешно обављен посао предвиђена и додатна накнада у висини од 15% од сваког додатног плаћања купца које уследи после уплате номиналне цене по понуди за преузимање већинског пакета 50%+1акција, што се обрачунава у износу на било који накнадни износ који купац буде платио у року од 90 дана од уплате, с тим што се износ умањује за 2.300.000 евра, а консултанту припада 20% од износа оствареног продајом било ког другог дела или целине непродатих акција 50%-1акција, кад до тога дође у року од 90 дана од пријема средстава од купца, а исплата се врши у динарима по средњем курсу НБС на дан плаћања. Чланом 2. анекса је предвиђено да консултант има право да тражи превремену накнаду од продајне вредности другог пакета акција, која се утврђује по уговорној форми у зависности од тога да ли консултант право на превремену наплату остварује пре додатних плаћања купца за први пакет акција или после тога. У случају када се превремена исплата тражи после додатних плаћања купца за први пакет акција консултанту припада 20% од збира купопродајне цене по основном уговору о продаји почетног пакета износа додатних плаћања купца за исти пакет акција. Уговорено је да консултант остварује право на превремену исплату подношењем писменог захтева, а обавеза наручиоца доспева 90 дана од поднетог захтева. Према утврђеним чињеницама

власници акција „Delta osiguranje“ су били предузећа „Delta M“ са 93,28% и „Delta Maxi“ са 6,72% (укупан број издатих обичних акција са правом гласа 2.203). Власници су одлучили да отуђе пакет од 50%+1акцију и већински акционар је ангажовао тужиоца као консултанта. Није спорно да је тужилац од оснивања био директор „Delta osiguranje“. Предмет оспореног уговора су интелектуалне услуге у тражењу стратешких партнера, испитивању њиховог бонитета, вођењу претходних разговора, пружању података партнеру о бонитету циљаног друштва, преговарању у вези преноса управљања на друштво стицаоца, положаја мањинског акционара и другим питањима. Тужилац је идентификовао као могуће стратешке partnere два инострана друштва, саветовао је да се преговара са Холдингом „Generali“, његов преговарачки тим су чинили запослени у „Delta osiguranje“, адвокат кога је ангажовао власник акција, поред тужиоца је била ангажована консултантска кућа „...“ из Лондона, а повремено и адвокати из Швајцарске. Уговором од 01.09.2005.године тужилац није био овлашћен да у име и за рачун предузећа „Delta M“ закључује уговоре, већ да се тужиочев консултантски посао завршава закључењем оквирног споразума о преузимању акција, а обавеза плаћања доспева кад стицалац буде преузео акције и када плати цену. Оквирни споразум о преузимању акција „Delta osiguranje“ је закључен 10.03.2006.године у Бечу, за власнике акција га је потписао прокуриста, предвиђено је да стицалац авансно плати 30.000.000,00 евра при преузимању пакета акција, да се коначан износ обрачуна по уговореној формули од зависности од успеха пословања у наредне три године. Оквирним споразумом је дефинисана и садржина понуде за преузимање акција, као и радње које уговорне стране треба да предузму до коначне реализације посла. Стицалац је ангажовао предузеће „Delta broker“ за заступање у поступку преузимања акција, у складу са оквирним споразумом и 02.06.2006.године је дао јавну понуду којом се обавезао да према акционарима уколико прихвате понуду испуни додатне обавезе договорене оквирним споразумом од 10.03.2006.године. Комисија за хартије од вредности је решењем од 05.06.2006.године одобрила понуду, а брокерка кућа је обавестила понудиоца да је 29.06.2006.године реализовала налог за преузимање акција путем јавне понуде. Тужени је закључењем оквирног уговора од 10.03.2006.године и исплатом накнаде за први пакет акција примио тужиочев рад без примедби и исплатио је први део награде за успешно обављен посао. После преузимања акционарског друштва тужилац је до 2011. године остао на месту директора „Delta Generali osiguranja“, варијабилни део цене који зависи од пословног успеха је плаћен до краја 2010.године, а тужилац је задржан на месту директора. До спора у исплати је дошло када је тужилац 2011.године одлучио да се повуче са тог радног места и да затражи остатак награде, пре продаје другог пакета акција. Други пакет акција је продат 2014.године. Економским вештачењем је утврђено да је први пакет акција продат за 69.019.929,77 евра, по анексу уговора тужиоцу би припадало 13.803.985,95 евра од чега је по процени вештака у 2012.године плаћено 2.400.468,22 евра и 2013.године 401.982,61 евро, што укупно износи 2.802.450,83 евра, па би разлика износила 11.001.535,12 евра. Тужилац прихвата као измирени део обавезе од 4.283.832,00 евра.

На утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд применио материјално право када је одлучио као у изреци другостепене одлуке.

Правилно је другостепени суд на основу утврђених чињеница закључио да је тужени „Delta real estate“ д.о.о, у обавези да тужиоцу исплати досуђени износ од 9.611.535,12 евра све у динарској противвредности по средњем курсу НБС и правилно преиначењем првостепене пресуде одбио тужбени захтев тужиоца у односу на остале тужене да солидарно исплате са првотуженим досуђени износ.

Привредна друштва „Delta Agrar“, „Delta automoto“ и „Delta DMD“, нису постојала у време закључења уговора. Према одлуци о оснивању од 26.12.2006.године настала су статусном променом из члана 383. став 3. Закона о привредним друштвима. Како ови тужени су уговорне стране, а нису ни правни следбеници уговорне стране, то нису ни у обавези да тужиоцу солидарно са првотуженим исплате досуђени износ. Правилно је одбијен захтев и у односу на туженог ББ. Према одредби члана 13. основног уговора ББ је означен као гарант. Према одредби члана 997. Закона о облигационим односима, јемац се обавезује повериоцу да ће испунити пуноважну доспелу обавезу дужника ако то дужник не буде учинио. Уговор не садржи обавезу потписника означеног као „гарант“ да ће он испунити обавезу дужника или да ће за обавезу одговорати солидарно са дужником. Како тужени ББ је према закљученом уговору јемац, а не јемац платац, то је правилно другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени ББ да са осталим туженима солидарно исплати наведени износ. Из наведених разлога, неосновано ревизијом тужилац побија другостепену пресуду у другом ставу изреке због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је са предузећем „Delta М“, дана 01.09.2005.године закључио уговор о пружању консултантских услуга. Привредно друштво „Delta М“ д.о.о. је 31.08.2007.године променило пословно име и претежну делатност и наставило да послује под називом „Delta real estate“ д.о.о. Регистрациојом ове промене није изгубио правни субјективитет и оно тужиоцу одговара као наручилац посла и уговорна страна, како то правилно закључује другостепени суд.

Првотужени је на основу одредбе члана 262. став 2. Закона о облигационим односима у обавези да тужицу испуни обавезу плаћањем износа који је уговором и анексом уговора прописан. Тужилац је након закључења уговора од 01.09.2005.године о пружању консултантских услуга и анекса истог од 10.12.2005.године све своје обавезе испунио, предвиђене одредбом члана 2. уговора, тако што је пронашао купца за продају „Delta osiguranja“ и то за продају првог пакета акција 50%+1акција, што је дана 10.03.2006.године закључен оквирни уговор, а што се по члану 3. уговора сматрало испуњењем обавеза консултанта чија ће се права реализовати након стицања акција од стратешког партнера по уплати купопродајне цене продавцу акција. Након закљученог оквирног уговора по коме је за продају пакета акција од 50%+1акција утврђено авансно плаћање у износу од 30.000.000 евра, а укупно плаћање по формули коју је предложио тужилац и која је прихваћена тако што се извршио укупан обрачун сачињен након три године пословања са одбитком авансне исплате, тужиоцу је за продају првог пакета акција исплаћена целокупна накнада, како је она уговорена одредбом члана 9. став 1. уговора, тако и она која је уговорена одредбом члана 1. анекса, односно чланом 9а уговора. Како је чланом 2. анекса уговора о пружању консултантских услуга од 10.12.2005.године утврђено да консултант има право

да захтева превремену исплату накнаде 50%-лакција, као и начин обрачуна исплате у зависности у ком моменту се тражи превремена наплата, то је тужилац у складу са закљученим уговором поднео захтев туженима за превремену исплату и то првотуженом 26.09.2011.године. По поднетом захтеву тужиоцу је исплаћен одређени износ. Тужени као наручилац је закључењем оквирног уговора од 10.03.2006.године одобрио тужиочев рад као успешан, па како је неспорно да је део награде од продајне цене првог пакета плаћен, неосновани су наводи у ревизији тужених којима се тврди да тужилац није извршио уговор у року, те да нема право да тражи исплату досуђеног износа.

Висина досуђеног износа је правилно утврђена на основу налаза и мишљења вештака, тако што је од укупно утврђеног износа, а који износ би према закљученом уговору и анексу уговора требало да плати првотужени одбијен неспорно исплаћени износ од 4.283.832,00 евра, па је првотужени у обавези да тужиоцу исплати досуђени износ од 9.611.535,12 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања.

Правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у делу досуђене камате на главни дуг. Тужилац је захтев за превремену исплату поднео 26.09.2011.године, па је обавеза доспела истеком 90 дана од подношења захтева. Тужиоцу је делимично исплаћена накнада у 2012. и 2013.години, па је другостепени суд применом одредбе члана 277. став 1. Закона о облигационим односима у вези члана 4. Закона о затезној камати правилно досудио камату на главни дуг од дана подношења тужбе када је првотужени пао у доцњу па до исплате.

Неосновано у ревизији тужени истичу да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 125. Закона о облигационим односима, јер тужилац своју обавезу није испунио у року. Према утврђеним чињеницама тужилац је испунио своју обавезу у складу са закљученим уговором и анексом уговора, па нису испуњени услови за примену одредбе члана 125. Закона о облигационим односима. Ово тим пре, што је тужиоцу исплаћен део накнаде, исплате су вршене и у 2012. и 2013.години. Стога је правилно одбијен и противтужбени захтев тужених, којим су тражили да се обавезе тужилац АА да туженима солидарно исплати на име повраћаја датог износ од 4.283.832,00 евра са законском затезном каматом почев од 03.03.2012.године па до исплате.

Правилно је другостепени суд потврдио првостепену пресуду у четвртом ставу изреке, у којем је одбијен противтужбени захтев, којим је тражено да се утврди да по основу уговора о пружању консултантских услуга и анекса уговора не постоји правни однос између тужиоца и туженог ББ. Правилно је примењена одредба члана 194. став 2. ЗПП и правилно је другостепени суд закључио да би се питање правног интереса тицало дозвољености тужбе, те да је првостепени суд требао противтужбу у том делу да одбаци. Међутим, како се спорни однос између тужиоца и туженог ББ решио мериторном одлуком о захтеву повериоца за испуњење обавезе, последица одбијања захтева за утврђење је иста каква би била и у ситуацији да је тужба за негативно утврђење одбачена. Неосновано у ревизији тужени истичу да је усменим споразумом између тужиоца и ББ извршена замена испуњења. Основним уговором и анексом уговора за све измене уговора

предвиђена је писмена форма као услов пуноважности, исплата награде је уговорена у новцу, из чега следи да усмени споразум тужиоца и ББ о замени испуњења не би производио правно дејство, па околност што је првостепени суд одбио да изводи доказе на околност усменог споразума да се обавеза испуни преносом акција или имовине на неко од предузећа повезаних са тужиоцем не утиче на правилност одлуке првостепеног суда и одлуке другостепеног суда, а како то правилно закључује другостепени суд. Неосновано у ревизији тужени истичу да тужилац нема својство консултанта ни својство лица из члана 85. Закона о тржишту хартија од вредности, па да стога уговор о пружању консултантских услуга прикрива посредовање у продаји акција и да се ради о привидном уговору сходно члану 66. Закона о облигационим односима.

Правилно је другостепени суд закључио, да закљученим уговором није предвиђено пружање услуга из области трговине акцијама на берзи, ни заступању у поступку преузимања акционарског друштва или било који други брокерски посао, па околност што тужилац није имао звање брокера, инвестиционог саветника или портфолио менаџера и лиценцу за обављање тих послова предвиђене чланом 89. Закона о тржишту хартија од вредности не утиче на пуноважност уговора. Не ради се о уговору о трговини акцијама као хартијама од вредности, па уговор није противан ни одредбама члана 52, 67. и 85. Закона о тржишту хартија од вредности („Службени лист СРЈ“ бр. 65/02 и „Службени гласник РС“ бр. 57/03...85/05) који је важио у време уговора. Тужичева обавеза је била да пронађе стратешког партнера, да води прелиминарне преговоре, да саветује наручиоца да пружа друге услуге у циљу закључења правног посла између наручиоца и потенцијалног купца акција „Delta osiguranja“. Како се радило о интелектуалним услугама за посао у којем тужилац има искуство, то насупрот схватању ревидента не ради се о привидном уговору сходно члану 66. Закона о облигационим односима, а не ради се ни о ништавом уговору сходно члану 52. и члану 103. Закона о облигационим односима. Уговор о пружању консултантских услуга и анекс уговора нису ништави и производе правно дејство, па је погрешно позивање ревидента на одредбу члана 103. Закона о облигационим односима и тврдњом да се ради о ништавим уговорима и да они као такви не производе правно дејство.

Из наведених разлога неосновано тужени побијају другостепену пресуду и то: првотужени у првом, трећем и првом делу става четвртог изреке, а друготужени до петотуженог у делу става првог, којим је потврђена првостепена пресуда у ставу трећем и четвртом изреке, због погрешне примене материјалног права.

Правилна је одлука другостепеног суда о трошковима парничног поступка, који су донети на основу одредбе члана 150. у вези са чланом 154. став 1. ЗПП, а у складу са Адвокатском и Судском тарифом. Неосновано стога тужилац и тужени оспоравају одлуку о трошковима парничног поступка у ставу петом изреке другостепене пресуде.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци ревизијске одлуке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић